

– Որ ինձ հա քար շնորհաց ամենամեծն է: Ո՛հ, սիրելի Թենի, այն օրն ե՛րբ պիտի գա...

– Լռե՛, մարդ կ'ուզայ,– ըսաւ աղջիկը: Եւ Ռշտունեաց Տիկինը ներս մտաւ. երեսն՝ աչաց փայլէն յայտնի էր թէ մեծ գործողութիւն մը կատարելէ կը դառնար:

– Քու վաճառականներդ ասկից վերջ քեզ չէն նեղէր, Գրիգոր,– ըսաւ,– ես երէկ պահանջներն ամբողջապէս վճարեցի:

– Բայց Յուսի՛կ:

– Յուսի՛կ, լացուցի նաեւ այդ անպիտանը:

Ի՞նչ էր ուրեմն եղածը, որ այդ ահագին ժայռի պէս աչքերէն ջուր բխէր էր:

Երբ մերայ իջաւ գանձատունը եւ յանկարծ մտաւ ներս. Յուսիկ, որ նորա այցելութիւններէն գոհ չէր լինէր սովորաբար՝ կասկածոտ աչքերն անգամ մը վրան շրջելէն վերջ, իւր սիրուն ծիծաղը երեսին ոտք ելաւ:

– Այս ի՞նչ մեծ պատիւ է, որ կ'ընէք, իշխանուհի,– ըսաւ,– ի՞նչ հրաման ունիք:

Իսկ Սէթայ փայտեայ տախտակամածին վրայ նստաւ եւ ձեռք մերժելով ոչխարի մորթը, որով զինք կը պատուէր Յուսիկ՝

– Ի՞նչ ամօթ բան է,– զրուցեց,– որ շէնք շնորհք բազմոց մը շինել տուած չես, որ եկող հիւրը կարենայ նստիր

– Բայց հոս գործքի տեղ է, իշխանուհի, եկողները, երբ իրենց գործը կը վերջացնեն՝ գոհ սրտով կ'երթան՝ ամենեւին մտքերնէն չէն անցնէր թէ հասարակ փայտի վրայ նստած էին թէ կակուղ բազմոցի:

– Այս քու խօսքդ կը նշանակէ թէ հոս եկողները տանջարան կը մտնեն, եւ այս նաեւ սուտ չէ, վասնզի ամէն օր գանգատ գանգատի վրայ կը տեղա, ամէն օր քեզի դէմ ինդրագիրներ կան: Ոմանք ճամփու ծախք կը պահանջէն, ոմանք ռոճիկ, անկար սպասաւորներ թոշակնին կ'ուզեն, որ դու դադրեցուցեր ես. իշխանը երբ իմանայ գանձատունը գլխուդ կը փլցնէ: Ես քանի-քանի՞ անգամ է, որ մեր ելից եւ մտից հաշիւն ուզեցի՝ միշտ փախուստ տուիր՝ ցոյց չի տուիր: Քանի որ տարիներ կ'աւելնան, կ'երեւայ թէ ազահութիւնդ կը շատցնես: